

יש לי בית בכפר רופין

אלן גלזנר

משתתפים: אלן (91).

הבית: בבית, הממוקם בשכונה המזרחית, גרה אלן כבר כמעט שישים שנה. בהתחלה זה היה חדר גדול + חדר קטן ומקלחת, אחר-כך סגרו מרפסת שלא היה בה שימוש, ואחרי מלחמת ששת הימים הוסיפו חדר ביטחון. "מרגישים על הדירה שהיא בת שישים שנה, גם היא לא נעשית יותר צעירה..."

השכונה: פעם זו היתה שכונת ותיקים שגרו בה 15 משפחות. מהתושבים ה"מקוריים" נשארו עד היום יפה יציב ואלן. "עכשיו, לשמחתי, השכונה הפכה לשכונת צעירים..."

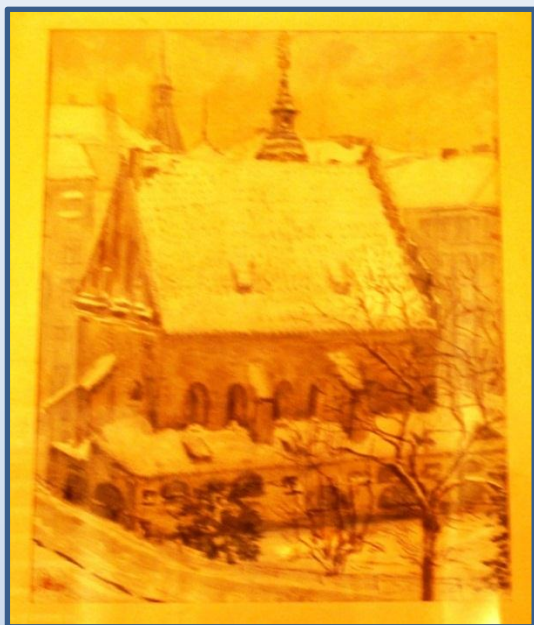
ארבעה דורות בכפר רופין: אלן עם דוד (הבן), אלה (הנכדה) והיא-לי ואיתמר הנינים.

תולדות אלן: נולדה בין שתי מלחמות העולם בברלין, וגדלה יחד עם אחותה בבית שהתאפיין במודעות יהודית משולבת עם התרבות הגרמנית המערבית. בבית הוריה דיברו בחמש שפות והרבו בנסיעות, טיולים וקונצרטים. האנטישמיות היתה מורגשת, למרות שהיו לה גם חברות טובות נוצריות. אחרי עליית הנאצים עברה המשפחה לפראג, היכן שחיה משפחתה של אמה. שם סיימה את לימודיה. היתה חברה במכבי הצעיר, הודות לכך המשיכה בדרך הציונות ובשנת 1939 עלתה לארץ. גם אחותה עלתה, והמחשבה היתה שהורים יצטרפו אחר-כך, אך התכנית לא יצאה אל הפועל...

לישראל עלתה בעלייה הלגאלית וקיבלה סרטיפיקט להצטרף למשק פועלות, שהיה למעשה בית-ספר חקלאי בעפולה. לאחר מכן התחתנה עם מרדכי (נפטר לפני 30 שנה). הם השתייכו לקבוצה של פלוגת עבודה במפרץ חיפה, וחשבו להקים שם קיבוץ, אך אז התבקשו ללכת לקבוצת 'מסד' (כפר רופין), לאייש את הקיבוץ שכבר הוקם קודם לכן ב'חומה ומגדל'. אחר-כך הגיעו עוד חברים מהתנועה, שחלקם הגיעו מהשואה וחלקם ממאוריציוס.

למה את מתגעגעת ולמה לא? "החיים בכפר רופין מאוד השתנו ב-70 השנים האחרונות, אך יש משפט רומאי עתיק שאומר שהעולם משתנה והאנשים משתנים יחד איתנו". האידיאולוגיה של אז אמרה שהולכים בדרך הקשה; מצד שני לא היו צריכים להתעסק עם כסף, לא היה צריך לדעת לבשל, ולא לטפל בתינוקות. את הילדים היו מביאים מבית החולים לידיה של המטפלת. ללינה המשותפת אלן לא מתגעגעת. יואב, נכדה הראשון, הוא האחרון מהמשפחה שהיה בלינה משותפת, עד שהסתיימה ב-1975.

פרנסה: בהתחלה עבדה במטבח, בבית ילדים ובגן ירק, ואז התחילה לעבוד במזכירות הטכנית ובתפקיד זה נשארה 48 שנים! עד גיל 82 (אם היתה נשארת עוד שנתיים היתה יכולה להיכנס לספר 'גינס'). חלק מהתפקיד היה חלוקת הדואר לבתי החברים על אופניים.

בית הכנסת בפראג מהמאה ה-14 שפעיל עד היום כפי שצויר על-ידי אמה מדירתם בקומה השלישית, ממול בית הכנסת.

מקום אהוב בקיבוץ: הגנון של היא-לי שהיה פעם בית הילדים – מבנה הבטון הראשון שהקימו בכפר רופין. שם שהו כל הילדים מגיל אפס עד כיתה ב'. שם גם היה מטבח ילדים, שהיה נפרד מחדר-האוכל של המבוגרים, ובו נשמרה רמה גבוהה יותר של היגינה וגיוון בתזונה. אלן עבדה שם תקופה מסוימת. "אני לא יודעת למה אבל חשבו שאני יודעת לבשל..."

חג אהוב בקיבוץ: שבועות. "מזג האוויר נעים חזו הזדמנות להתגאות בהישגי המשק ובעיקר בתינוקות". השנה נולדו לה 4 נינים!

עיסוקים ביומיום: "המחות שעמדו מעל ראשי בלידה היו כנראה המשפחה, המוסיקה והטבע." אלן לומדת בגיל עז מוסיקה קלאסית, אומנות וכתובה יוצרת. הלימודים הם ברמה גבוהה והם גם מפגש חברתי עם אנשים מקיבוצים אחרים

באחניהם היא לא מפסיקה להתפאר שלמרות ההפרטה בכפר רופין יש חדר אוכל, חיי חברה וחיי תרבות. עד לפני שנה עוד שחתה ונסעה על אופניים ואף נסעה לחו"ל. אלן מייחסת חשיבות לקליטה של תושבים בשנים האחרונות. "אני נהנית לראות את הצעירים ונהנית לראות שהם עושים טיולים ומסיבות. בלעדיהם הקיבוץ לא היה מתקיים". היא מתפעלת מהנוהג החדש: 'פרויקט החסידה' המספק פינוק של ארוחת ערב למשך שבועיים לילדות טריות.

האושר בסולם 1-10: "תלוי כמה חיוכים אני מקבלת באותו יום. אם פתאום צץ איזה נין עם או בלי עגלה... אני מאושרת שיש לי משפחה שתומכת בי ועוזרת לי".